By kadykchanskiy – 1 prosince, 2017 – www.tart-aria.info

S. V. Gerasimov: Kutuzov u Borodina, 1952

Další válka mezi Tartárií a Evropou proběhla na počátku devatenáctého století. V naší zemi je známá jako "Vlastenecká válka z roku 1812" a v Evropě se jí říká "Napoleonova východní kampaň". V tomto příběhu je všechno obráceně, názvy počínaje. Abychom to pochopili, musíme zvolit správnou definici pojmu "vlastenecká". Lidé se vztahují k rodné řeči jako k souboru zvuků… Ve skutečnosti však ruský jazyk na rozdíl od většiny jazyků uměle vytvořených v nedávné minulosti neztratil svůj původní význam. Je to jako matrice, která prostě neumožňuje zkreslit realitu.

Je tedy čas položit si otázky: – "Proč je válka nazývána vlasteneckou? Co je to vlast? Je to totéž co domov?" Když si správně odpovíme, pak se ukazuje, že vlastenecká válka je ta, která se děje v rodné vlasti. A pokud je tomu tak, pak to není nic jiného než občanská válka! Občanská, a ne válka s vnějším agresorem. Jakmile tuto prostou a zdálo by se očividnou věc pochopíme, okamžitě z očí spadne závoj vytvořený současnými historiky.

Tím se vysvětluje, proč když smolenští rolníci zahlédli důstojníka v modré uniformě (ano, je to tak – zelené uniformy byly do ruské armády zavedeny až později, aby se odlišily od francouzských) mluvícího francouzsky, ihned vytahovali vidle či sekery, a tak byly poslány na onen svět stovky ruských důstojníků. Pro obyčejné Rusy to byli útočníci. A nezáleželo na tom, odkud přišli, zda z Galie nebo od Petrohradu. I když… Kdybyste se tehdy prošli po chodbách Vojenské galerie Ermitáže, zjistili byste, že v ruské armádě byla toho času „cizinců" téměř většina. A o čem to vypovídá? **Že Petrohrad a Rusko jsou pojmy, mírně řečeno, nekompatibilní.** Vladimir, Jaroslavl, Novgorod – to je Rusko. Ale název "**Sankt-Petěrburg**" zní pro ruské ucho skoro stejně jako štěkání psů. Náhoda?

Samozřejmě že ne. **Sankt-Petěrburg je možné k Rusku počítat jen podmíněně, protože taková organizace jako Svatá říše římská neměla na mapě fyzické hranice, ale rozprostírala se prakticky po většině Evropy a severozápadě Ruska**. **Sankt-Petěrburg** postavili Oldenburgové nebo jejich potomci Schleswig-Holstein-Gottorpové a Sachsen-Coburg-Gothové. Starobylé město,

které se částečně objevilo na souši po té, co ustoupilo Baltské moře, bylo jimi obsazeno a **stalo se odrazovým můstkem pro útok na Tartárii**.

To je důvod, proč se Britové, Holanďané, Dánové, Sasové, Holštýnci, Prusové a další usadili v Petrohradě a také v Narvě, Revalu a Rize. Ne náhodou **tehdy lidé začali říkat černým švábům "prusáci"**, protože ti se stejně jako švábi z Evropy do Ruska natáhli oním "otevřeným oknem Baltiku". Děti zchudlých evropských šlechticů, které nenašly jiný způsob, jak udělat kariéru, se hrnuly do Petrohradu, aby byly přijaty do armády a námořnictva. A když si vysloužily důchod, vracely se zpět do své vlasti.

Jedním z nich byl i **legendární baron Münchhausen (baron Prášil)**, který opravdu existoval a odešel do důchodu jako kapitán Rižského pluku kyrysníků. Je jasné, proč se stal populární literární postavou: v Ústředním archivu ministerstva obrany Ruska se uchovaly dokumenty, které Münchhausen sestavoval během služby. Vyhledejte si je, je to opravdu počteníčko. Za prvé tenhle "Němec" zvládl ruský jazyk tak mistrovsky, že by mu to mohl závidět leckterý znalec písemnictví. A za druhé byl baron vybaven ohromným smyslem pro humor a suché oficiální zprávy se mu dařilo měnit v literární dílka. Po návratu do rodného Bodenwerderu trávil Carl Jerome důchodový čas v jedné z místních hospod, kde přátele bavil historkami o Rusku, čímž si vysloužil pověst lháře a pohádkáře.

Z pobřežních částí Baltského moře se "prusáci" šířili dál a dál všemi směry. Ve velkých městech zakládali své osady, takové, jaké existovaly už před "otevřením okna do Evropy", například ve Pskově a Novgorodu. A koneckonců je to jejich zásluha, že ruské město Pleskov začalo být nazýváno německým stylem – Pskow. A **ihned po skončení války s armádami Jemeljana Pugačova a vyhlazení původních obyvatel kolem Volhy se na území „začištěná" od Tartarů hrnuli prostí rolníci z Evropy**. Podle plánů Kateřiny II. měli úplně nahradit původní obyvatelstvo, takže by na minulost oblastí kolem Volhy nezůstaly ani vzpomínky. Dnes by se takový proces nazýval "detartarizace".

Zdá se tedy, že Rusko mělo nakonec podle plánů mluvit německy. Ale to se nestalo, protože za vlády Kateřiny II., přesněji Sophie Augusty Frederici Anhalt-Zerbst v Rusku, došlo s největší pravděpodobností ke změně plánů globalizátorů. Možná to byl nějaký kompromis ve stylu "ani vašim, ani našim". Tvůrci národů a států v nynějším chápání, k nimž bezpochyby patřila Kateřina a její přítel Voltaire, se rozhodli zvolit pro budoucí jediný evropský „národ" nikoli ruštinu, ani němčinu, ale třetí jazyk – francouzštinu. Ta se měla stát jediným jazykem celé Evropy a později vytěsnit ruštinu a další jazyky, kterými mluvili obyvatelé Velké **Tartárie**.

Pokud by se to podařilo, dnes bychom o naší minulosti nevěděli vůbec nic. Díky Bohu se to však nestalo ani poté, co byla odstraněna poslední překážka na cestě k plné detartarizaci – Moskva. V podobě, v níž tehdy existovala, byla Moskva pro tvůrce nového národa jako zadřená tříska. Proto **musela být urychleně přeformátována a obrácena z tartarského města na město evropské**, jak se to stalo s většinou velkých měst, která se dostala pod vládu katolíků.

Ale dobrovolně se Moskva, město mešit, křesťanství poddat nechtěla, takže nezbylo nic jiného, než ji úplně vypálit. To je také jedna z metod vládců, vyzkoušená v praxi více než jednou, která se i tentokrát ukázala být bezchybnou. Za tímto účelem byla vybrána taktika "vytahování kaštanů z ohně rukama někoho jiného", tj. přivlečení ke špinavé práci cizí legie. Takovou legii tehdy vedl ambiciózní, schopný důstojník **Napoleon** Bonaparte. Odborníci vědí, že když bylo Napoleonovi 19 let, stal se velitelem ruského dělostřelectva. Ale odborníci v žádném případě nevysvětlují, proč Napoleon, později již v hodnosti plukovníka, i nadále nosil uniformu ruské armády!

Napoleon I. Emil-Jean-Oras Vernet. Londýnská národní galerie

Ale všechno se vysvětlí, když si uvědomíte, že Francie nebyla nepřítelem Petrohradu, ale byla součástí Svaté říše římské, jejíž centrum se v osmnáctém století nacházelo právě na severozápadě Ruska. Tím se vysvětlují mnohé absurdity, napsané o této tajemné "Vlastenecké válce z roku 1812". **Francouzský expediční sbor byl jen částí armády Svaté říše římské, která působila společně s ruskou armádou proti Moskevské Tartárii.**

Pamětní kámen na místě zastávky ruské a francouzské armády.
Statek Bolšoje Vjazjomy v Odincovském rajonu Moskevské oblasti

Podívejme se na hlavní otázky vynořující se při studiu tohoto období ruské historie:

1) Ve Vlastenecké válce 1812 údajně Rusové porazili v těžkém boji nezdolnou šelmu jménem Napoleon. Ale je třeba nazývat věci pravými jmény: tedy **ne s Francií bojovalo Rusko, ale s celou Evropou. A ne Rusko, ale Moskevská Tartárie**. A zda to byla válka v obvyklém smyslu, je velká otázka. **„Nesmrtelné dílo" Lva Tolstého** je plné takových absurdit, že dokonce ani zjevní skeptici nemají nejmenší pochybnosti o tom, že **toto dílo vzniklo na zakázku, za účelem prezentovat správnou vládní verzi o událostech války s Napoleonem**.

Mnoho odborníků dospělo k závěru, že **román "Válka a mír"** byl vytvořen týmem autorů, a to nejen proto, že Tolstoj sám se tehdy účastnil bojů – sloužil totiž na Krymu během další války Ruska s Evropou, ale už s jiným Napoleonem (1853 – 1856). A tak prostě nemohl napsat takové nesmírné nesmysly o vojenské službě, jaké by mohl tvrdit jen amatér, který v armádě nikdy nesloužil, a to ani v týlu v době míru.

Teď vezměme oficiální historii této války. Každý den je zdokumentován. Známá místa na mapě, jména, barvy koní a počty vojáků, zbraní a vozů na obou stranách, kteří se zúčastnili každé bitvy. Takovou přesností bude nadšen každý historik-specialista na imperialistickou (první světovou) nebo občanskou válku. Jenže válka, to je především chaos. Nekonečné mizení dokumentů i živých svědků. Z tohoto důvodu zůstává v historii jakékoliv války, která skončila, mnoho tajemství, nejasností a záhad. Ale **ve stovkách tisíců zdrojů je z Velké vlastenecké 1812 popsána snad každá minuta! Není vám to divné?**

A pak pochopíme, že pokud stát použil všechny dostupné prostředky k vytvoření mýtu o válce v roce 1812, pak asi měl skutečně co skrývat.

2) **Velké rozpaky vzbuzuje fakt, že poté, co vítězstvím skončila válka, která byla nejtěžší v historii ruského národa (v té době), všichni sochaři a architekti, jako by se z nějakého důvodu zbláznili, začali masivně po celém Rusku tvořit památníky na počest úplně jiné epochální události, sice také roku dvanáctého, ale ne osmnáct set, ale šestnáct set.** Div divoucí! Představte si analogickou situaci: Ještě by nedozněly ozvěny salv na počest vítězství 9. května 1945, a všichni sochaři by jednomyslně spěchali tesat pomníky hrdinů třeba rusko-turecké války. Bylo by to normální? Ne, to nebylo. Tak proč po skončení války 1812 nikoho nenapadlo zvěčnit památku hrdinů této války, a všichni se zabývali jen událostmi starými dvě stě let?

Ale to není všechno! Boom odhalování památníků hrdinům války z roku 1812 se Ruskem nečekaně prohnal až ve druhé polovině devatenáctého století. Čím se provinili hrdinové války v letech 1853 – 1856, že nebyly určeny jim? Všude se stavěly památky, triumfální oblouky, chrámy zasvěcené Archandělu Michaelovi a to všechno na počest těch dávných událostí, když bojovali nikoli se třetím Napoleonem, ale s jeho strýcem – Buonapartem prvním.

Závěry se naznačují samy. **V roce 1812 se ve skutečnosti stalo něco globálního a na paměť této události byly postaveny památníky. Ale pak se změnila politika a tyto památky byly přejmenovány na počest událostí z roku 1612, na které lidé už dávno zapomněli.** Díla mistrů těch let s největší pravděpodobností nesouvisejí s těmi, kterým je připisováno autorství.

A tady to začíná být zajímavé. **V Kazani je chrám postavený podle všech kánonů zednářské architektury ve tvaru pyramidy se „vševidoucím okem“**, postavený na památku vojáků padlých během dobytí Kazaně v roce 1552. Hádejte, kdy byl tento chrám vybudován! V roce 1813! To tedy znamená, že v zemi zuřila válka, celý národ napínal všechny síly, aby zvítězil nad okupanty, mužici pobíhali po lesích s vidlemi a hledali ztracené „mysjé ševaljé“ a souběžně s tím Ambrose Sretensky buduje takovouto pyramidu, navíc na počest událostí, k nimž došlo před dvěma sty padesáti lety. Logika je kde?

Tato budova byla postavena v plném souladu s úrovní technologie druhé poloviny 19. století. A soudě podle výzdoby jako vzpomínka na stejnou událost, které jsou věnovány všechny ostatní chrámy ozdobené “vševidoucím okem”. Události roku 1552 jsou tu jen záminkou. Je však jasné, že tento chrám nebyl v Kazani postaven bez důvodu! Znamená to snad, že Kazaň měla cosi společného s oněmi skrytými událostmi, které jsou maskované jako součást vlastenecké války z roku 1812? **Těm, kdo jsou zasvěceni, by mělo být jasné, že Kazaň, stejně jako Moskva a Nižný Novgorod, se nepoddaly Petrohradu až do roku 1812 a nadále zůstávaly Tartárií.** To jasně naznačuje i zobrazení na znaku dnešního hlavního města Tatarstánu – had Zilant, velmi podobný griffonovi, který je zobrazen na znaku Velké Tartárie.

Pak je pochopitelné, proč v Paříži vznikla medaile roku 1812 nejen “Za obsazení Moskvy”, ale také “Za dobytí Volhy”.

Ano, zdá se, že Napoleon nespěchal a část jeho expedičních sil došla do Kazaně. A tito jeho vojáci jsou pohřbeni spolu s ruskými na místě Kazaňské pyramidy. Takový sled událostí je diktován samotnou logikou. **Když Ruská říše zcela rozdrtila Malou Tartárii (Krym), a plně ovládla Novorossii, zbývalo zničit pouze stopy jejich existence v minulosti, jejichž nositelkou byla Moskevská Tartárie.** A to bylo provedeno hlavně s pomocí intervence z Evropy. Stejně jako se to později snažila udělat Bílá armáda, která se sama ocitla „v botách“ Tartárie v době občanské války v letech 1917 – 1922.

Vypočítávat všechny zábavné příběhy o invazi hord Napoleona do Ruska nebudu, všem jsou známé. Patří mezi ně i absurdní vysvětlení trasy, když namísto toho, aby se vydal dobýt hlavní město, Napoleon z neznámého důvodu táhl na tehdy provinční Moskvu. Mimo rámec mého příběhu jsou i údaje o počtu jeho vojsk, podle kterých údajně čelo vstupovalo do Moskvy, zatímco týl právě vytáhl z Paříže. A neřeknu nic ani o „velké borodinské“ bitvě, v níž, pokud by se všechny historiky oznámené divize shromáždily na tomto místě, by jízda musela být sešikována ve třech vrstvách na sobě.

Igor Škurin, který je autorem „Logistické teorie civilizace“, zkoumal tyto problémy velmi zevrubně. Převyprávět jeho myšlenky považuji za nevděčné, takže **si dovolím delší citát z jeho článku “Ohniska války 1812”**:

“Skutečná historie Ruské říše se stává mimořádně srozumitelnou, logickou a snadno pochopitelnou, pokud se na ni podíváme ze správného úhlu, totiž od Baltského moře.

1. Začněme s dobře známými skutečnostmi: **hlavním městem Ruské říše byl Petrohrad, vládnoucí dynastie – Romanovci**.
2. “Romanovci” byl místní pseudonym Holstein-Gottorpské větve dynastie Oldenburgů, hospodařících v Baltském moři.
3. Petrohrad byl zvolen Oldenburgy/”Romanovci” za hlavní město, protože se jevil jako nejvhodnější „odrazový můstek“ k proniknutí z Baltského moře do povodí Volhy, izolované od všech moří, za účelem rozšíření sféry jejich ekonomického vlivu.
4. **Hlavní vektor jejich dobývání a osvojování území Ruska byl řízen z Petrohradu (z Baltského moře) do vnitrozemí kontinentu – do povodí Volhy** – odkud měly být odčerpány užitečné zdroje, a to po vodních cestách. Tato část historie etapových výdobytků Romanovců byla maskovaná jako různé “vnitřní” události, které vytvořily iluzi jejich dávného vlastnictví.
5. Současně byly do povodí Volhy vyslány doplňující vektory působení Romanovců od Černého a

Azovského moře. Tato část historie je dobře známá jako neustálé války Romanovců s Tureckem.

Celý tento ambiciozní plán byl uskutečňován metodou postupných kroků po velmi dlouhé období. My se nyní podíváme na situaci před válkou v roce 1812. V době Kateřiny II. již bylo na proniknutí do povodí Volhy vynaloženo značné úsilí. Přesto ještě na počátku 19. století byl Petrohrad od Moskevsko-Smolenské vysočiny zcela izolován; neexistovala tu žádná přirozená vodní cesta (jen špatně provedený Vyšněvolodský systém, jakž takž fungující na sestupu k Pítěru). V té době samozřejmě nebyla žádná letadla, žádné železnice, žádné silnice, pouze vodní cesty po řekách a krátké pozemní úseky mezi nimi. A pokud neexistují žádné obvyklé způsoby komunikace, na kterých se přemísťuje zboží, armáda atd., pak neexistuje dopravní spojení, bez něhož nemůže existovat ani žádná státnost. Kurýři s vyhláškami sice mohou projet, ale bez ekonomické a silové složky jsou tyto vyhlášky bezcenné.

To je také důvod, proč Moskevsko-Smolenská vysočina, rozprostírající se v horní části povodí Volhy a Dněpru, byla v té době téměř zcela mimo dosah Petrohradu, který však bylo možné krmit pouze stejně jako starověký Novgorod.
Neexistence přímých vodních cest je objektivní klíčový moment pro pochopení toho, co se dělo, jakési "alibi naruby" pro Petrohrad – neměl přece s Moskvou a Smolenskem nic společného.
Skeptici si mohou pečlivě prohlédnout mapu Evropy v prvním vydání encyklopedie Britannica z roku 1771 a ujistit se, že Rusko (Russia) není v žádném případě Moskovská Tartárie (Muscovite Tartarie), kterou tu my kvůli stručnosti nazývám prostě Moskovií nebo Starou vlastí. Zajímavá toponyma z této mapy jsou uvedena i na druhém obrázku – fragmentu mapy Šokalského ze slovníku Brockhausu, kde červená čára naznačuje rozvodí řek Baltiku.

Mapa Evropy v prvním vydání encyklopedie Britannica z roku 1771

Fragmenty mapy Šokalského ze slovníku Brockhausu, kde červená čára naznačuje rozvodí řek Baltiku

Jinými slovy, nepotřebuji vynalézt nějakou novou realitu, vysvětluji jen, **proč tyto oblasti bývaly různými státy, a že Petrohrad – tedy Oldenburgové/"Romanovci" – dobyli Moskevskou Tartárii a poté své nové majetky nazval Ruskou říší, což znamená, že rozšířil název Russia na dobyté zem**ě. V tom není nic urážlivého (nu možná pro ty, kteří se pokládají za potomky vládců Tartárie), naopak, v důsledku vznikl velice mocný stát, takže osobně nemám v této věci vůči dobyvatelům žádné výhrady.

Hlavním městem, které řídilo dopravní uzly Moskevsko-Smolenské vrchoviny, v té době bylo "klíčové město" Smolensk, nacházející se na horním toku Dněpru, kde začínal řetězec „voloků" (úseky, kde musely být lodě přetahovány po souši z jedné řeky do druhé – pozn. překl.) spojující vodní cesty "od Varjangů k Řekům" a "od Varjangů do Persie" na křižovatce obchodních cest z povodí Dněpru, Západní Dviny, Volhy a Oky.

Prosté vojenské dobytí měst na Moskevsko-Smolenské vysočině, aniž by byla zahrnuta do oblasti ekonomických zájmů, nemělo smysl, a proto přípravy na válku začaly už na přelomu 18. a 19. století rozsáhlou výstavbou přímé vodní cesty z Petrohradu k Volze: a to Marinským a Tichvinským vodním systémem a rekonstrukcí Vyšněvolockého. Výstavba Berezinského vodního systému zajistila ovládnutí jak toků zboží přes Smolensk, tak i samotného města. Přirozeně že **válka začala až v okamžiku, kdy byly zmíněné cesty pro vpád vojsk připravené, což ještě uvidíme**.

Vodní cesty z Petrohradu k Volze

Současně s výstavbou přímých vodních cest byly provedeny další rozsáhlé a důkladné přípravy na vojenskou invazi a poválečnou rekonstrukci obsazeného území:

V roce 1803 byl s předstihem zadán úkol ideologické přípravy na budoucí válku: vytvoření nové historie dobytých území bylo svěřeno N. Karamzinovi, který byl zvláštní vyhláškou jmenován "ruským historiografem" (žádný takový post před Karamzinem ani po něm nebyl). Zároveň bylo v tomtéž roce 1803 rozhodnuto vytvořit památník pro vítěze (sochař Martos);

1804, červen – zavedení předběžné cenzury; bylo zakázáno tisknout, distribuovat a prodávat cokoli bez schválení orgánů cenzury;

1804 – 1807 – v Petrohradě byla vybudována Konno-gvardějská aréna pro celoroční výcvik jezdců za každého počasí.

V roce 1805 byl prvním propojením dokončen vodní systém Berezina, který spojil Západní Dvinu s přítokem Dněpru – řekou Berezinou v oblasti Vitebska. Tak vznikla nepřerušená vodní cesta "od Varagjanů k Řekům", t.j. od Baltského moře k Západní Dvině (Daugavě), pak plavební komorou

Březinského systému dolů po řece Březina do Dněpru a dále po jeho proud k Černému moři;

1805 – unifikace dělostřelectva – "Arakčejevský" systém;

1807 – Alexander a Napoleon v Tilsitu podepsali mírovou smlouvu a tajnou dohodu o ofenzivní a obranné alianci. Významná tajná jednání obou imperátorů proběhla za přísných bezpečnostních opatření o samotě na voru uprostřed řeky Něman;

1808 – další setkání Alexandra a Napoleona se konalo v Erfurtu, kde byla podepsána tajná konvence;

1809 – přijel z Anglie princ George Oldenburg v čele „Expedice vodní dopravy", která se spolu s ním přestěhovala z Petrohradu co nejblíže k Moskvě – do Tveru (Kalinin), který Alexander nazýval „naším třetím hlavním městem". Pro službu v expedici byl na vojenském základě zřízen "sbor inženýrů". Pro uspořádání lodní dopravy a pro dohled nad ní byl určen zvláštní "policejní tým". Podél řeky Tverca byla dokončena stavba pozemní cesty po břehu pro pohyb burlaků, bylo započato prohlubování Ladožského kanálu a Vyšněvolocký systém byl uveden do provozu v obou směrech.

Karamzin pravidelně v Tveru předčítal princi Oldenburgovi "Historii ruského státu", kterou vytvořil.
V roce 1809 byl v Rusku otevřen zmíněný Institut inženýrů Dopravního sboru. První absolventi z něj vyšli v roce 1812. Jedna skupina absolventů dobrovolně přešla do stavební části a 12 lidí bylo vysláno do velení armády. Takže již na začátku kampaně v roce 1812 byli k existující armádě přiveleni inženýři korpusu železnice a fakticky tak byly **zřízeny vojenské inženýrské jednotky**, které z nějakého důvodu ještě nikdy dříve neexistovaly (podrobněji o vojensko-inženýrské službě ve válce z roku 1812).

V letech 1809 – 1812 bylo v Petrohradě vydáno 5 alb pro typovou výstavbu „Sbírka fasád, Jeho imperátorským Veličenstvem schválených pro soukromé stavby ve městech Ruského impéria". Všech pět alb obsahovat asi 200 návrhů obytných, komerčních, průmyslových, obchodních a jiných budov a více než 70 projektů ohrad a bran. Tvrdě byla dodržována jen jedna zásada: udržení konstantní stylové jednoty všech budov, které jsou zahrnuty v albech.

Od roku 1810 z příkazu Alexandra I. Arakčejevům se zkouší technologie organizace vojenských osad, které budou zapotřebí později při kolonizaci okupovaných území – vojáci zůstanou žít na okupovaných územích, čímž se zároveň vyřeší několik problémů: odpadá problém jejich rotace, vojáci jsou soběstační, udržují v místě pořádek, doplní se přirozený úbytek mužů na území během války atd.
„Vojenské osady – Systém organizace vojsk v Rusku v letech 1810 – 1857, kombinující vojenskou službu s vykonáváním produktivní práce, a to zejména v zemědělství…"

Také byl v roce 1810 vytvořen nezávislý vládní úřad – generální ředitelství pro náboženské záležitosti různých (zahraničních) náboženství s právem výstavby nebo likvidace chrámů, jmenování vedení mnišských řádů, schválení představitelů konfesí atd.

1810 – začal fungovat Mariinský vodní systém a od roku 1810 do roku 1812 byla pod vedením slavného inženýra Devolanta provedena další rekonstrukce Březinského vodního systému.

Od roku 1810 do roku 1812 byly podle příkazu Alexandra I. neuvěřitelně rychle postaveny dvě nejmodernější pevnosti – Dinaburg na Západní Dvině a Bobrujsk na Berezině. Dále byla zmodernizována stávající pevnost v ústí Dviny – Dinamunde a všechny pevnosti na Západní Dvině byly doplňovány střelivem a zásobami potravin.

O tom, co taková situace znamená, může pochybovat jen blázen. Doplňme však ještě pár zajímavostí.

Například proč byla tato válka nazývána **“válkou roku 1812”**. Bylo by přece logičtější ji nazývat “válku 1812 – 1814”. Věc však pochopíme, když si uvědomíme, že všechny cíle války byly dosaženy právě v roce 1812 a následné události již pro Romanovce neměly zvláštní význam. **Hlavním účelem operace bylo tedy zničit Moskvu a případně Kazaň.** A Mina (Kuzma Minin) a Požár (Dmitrij Požarskij) se s tímto úkolem vyrovnali dokonale.

Pomník Minina a Požarského na Rudém náměstí, akvarel A. A. Romonadovské, 1945

Zasvěcený pochopí, že Minin je mina; podkopání provedené pod hradbami Kremlu, na které nedvojsmyslně ukazuje Požárský, tj. požár, který zničil Moskvu. To znamená, že Kreml byl dobyt útokem pomocí odstřelení stěny a potom **byl založen grandiózní požár, po kterém Moskvu postavili znova, téměř od nuly, aniž zanechali sebemenší připomínku její tartarské minulosti**. A celá tato událost zjevně nebyla bez souvislostí a náhodná. Bylo to jen jedno z divadel vojenské operace v Eurasii. **Ve skutečnosti byla “Vlastenecká válka roku 1812” jen epizodou světové války, která probíhala po celé severní polokouli.**

Jak jistě chápete, **“Válka za americkou nezávislost” začala přesně tehdy, když byla potlačena “povstání Jemeljana Pugačeva”.** To naznačuje propojenost oldenburských akcí při rozdělení Velké Tartárie v Eurasii a Severní Americe. Co ještě se stalo ve světě v roce 1812? Ano, něco podobného. **“Druhá válka za nezávislost USA” začala synchronně s “východním tažením Napoleona”.** Opět náhoda? Samozřejmě, že ne, vždyť “Krymská válka” a “občanská válka” v USA také proběhly ve stejnou dobu! To vše naznačuje, že tyto konflikty měly stejné kořeny a byly globálními událostmi propojenými neviditelnou nití.

Dnes vidíme množství nepřímých náznaků, že se Britské impérium dlouho a vytrvale snažilo dostat zpod kontroly Svaté říše římské, až se nakonec stalo v roce 1801 nezávislým. To byl také skutečný důvod útoku na USA a Svatou říši římskou v podobě napoleonské Francie a napoleonské Ameriky v roce 1812. Připomínám, že základ Spojených států v té době netvořili Yankeeové (obyvatelé Spojených států), ale Francouzi. Jim patřila celá Kanada a velká část Států. Tato země se jmenovala Nová Louisiana na počest krále Franků Ludvíka XIV.

Nová Louisiana

Nevěřte všeobecně uznávaným interpretacím historických událostí. Věnujte pozornost pouze faktickým událostem, nikoliv jejich vysvětlením uvedeným v učebnicích. **Pokud zapomeneme na všechno, co známe ze školní lavice, a situaci rozebereme sami, nevyhnutelně dojdeme k paradoxním závěrům, že "všechno je jinak, než jak je to ve skutečnosti".** Fakticky vidíme společné a sladěné akce Svaté říše římské v podobě takových subjektů, jako jsou Ruské a Francouzské imperium, a to v Eurasii i v Severní Americe. A **tyto akce jsou zaměřeny na rozdělení území, patřících Velké Tartárii**.

Kromě toho jasně vidíme vznik ještě jedné silné politické síly, Velké Británie, která sama díky četným koloniím již disponovala dostatečnými prostředky k tomu, aby mohla vstoupit do boje za nová území. Tím, že Britové porazili v Evropě Napoleona, oddělili od Svaté říše římské velkou část jejích majetků na západě. A tím, že zničili Novou Louisianu, dostali i celou Severní Ameriku. Ať si Američané tvrdí, co chtějí, o svém slavném vítězství ve válce za nezávislost. **Ve skutečnosti Yankeeové prohráli, vždyť dodnes jsou USA jen kolonií Velké Británie.**

O tom jasně svědčí i fakt, že všichni američtí prezidenti kromě tří (včetně posledního, Donalda Trumpa) byli potomci starobylého královského rodu Merovejců, jehož jedna z větví nese jméno Oldenburgů. **Pro americké „domorodce" byla vytvořena iluze nezávislosti, ale ve skutečnosti všichni kandidáti přicházející do finále prezidentské volby ve Spojených státech musí být potvrzeni – anglickou královnou.** Není tedy rozhodující, kdo vyhraje volby, zda to je vůdce republikánů nebo demokratů. Oba kandidáti by se bez souhlasu Londýna do finále voleb nikdy nedostali.

A vůdce Kanady, Austrálie a padesáti dalších zemí královna neváhá jmenovat vlastním zcela otevřeným nařízením. Kromě toho výsledkem tzv. **"Války Severu proti Jihu"** byla úplná porážka Konfederace, tj. těch, kdo první začali dělení severoamerických zemí, jež tu zůstaly po porážce Tartárie. Ale nechme Yankee chlubit se svým vítězstvím nad Jihem až do skonání věků. My víme, že **ve skutečnosti byla tato válka úplným dobytím Ameriky Velkou Británií**.

Pokud jde o výsledky Vlastenecké války z roku 1812, máme zde jedinečný výsledek.

Nezapomeňme, že ten, kdo sám zabil draka, se stává drakem. Tak i **Petrohrad, pověsiv na městský znak dobyté Moskvy starověký symbol Daždboga, dopustil se dvojsmyslného náznaku, že Tartárie byla nakonec poražena**. Ale není vše tak jednoduché. Po převzetí vlastnictví severoamerických zemí dostalo Spojené království chuť a otevřelo ústa i na bývalé tartarské země v Asii. Ale kosa narazila na kámen. V tomto okamžiku se už Ruské impérium stalo právoplatným nástupcem Tartárie, a to příliš silným, než aby bylo poraženo v přímém ozbrojeném střetu. O tom se Velká Británie přesvědčila v letech 1853 – 1856.

Články o dějinách zániku Velké Tartárie:

1. Koho Jemelja děsil aneb skutečný konec Velké Tartárie
2. 1812: Bitva o Moskevskou Tartárii

~~~

Zdroj: www.tart-aria.info/cs/1812-bitva-o-moskevskou-tartarii

Sdílet
~~~